

KÁLNOKY KATALIN*

HULLÁMZÓ SZABÁLYOZÁS, STABIL ELVEK? A HÁLÓZATSEMLEGESSÉG AMERIKAI SZABÁLYOZÁSÁNAK TANULSÁGAI

Kétségtelen, hogy az internet egyik legnagyobb érteke a nyitottság, a tartalomgazdagság, valamint a tértől és időtől független kommunikációba való szabad belepés lehetősége.¹ A világháló működésének sokak szerint ezért alapelve, hogy azon egyik tartalom sem részesülhet előnyben vagy hátrányban a másikhoz képest.² Mindennek jogi keretek közötti biztosítása azonban egy mai napig le nem zárt globális dilemmát jelent: a hálózatsemlegesség kérdését. Jelen tanulmány célja betekintést nyújtani ezen vitát övező jogi kérdésekbe, melynek során választ keresek arra, hogy szükséges-e a beavatkozóbb jogalkotói stratégia a nyílt internet biztosításához, valamint az innovációhoz vagy a piaci önszabályozásnak nagyobb teret hagyó lazább reguláció is elégséges lehet mindennek elérésére. Az Egyesült Államok elmúlt két évtizede egyedi lehetőséget kínál mindennek vizsgálatára, mivel a politikai vezetés váltakozásával majdnem minden esetben együtt járt az internet szabályozásának változása is. Így összesen hat alkalommal, fundamentálisan módosult a jogi kritériumrendszere, hogy az internetszolgáltatók milyen kereskedelmi gyakorlatokat alkalmazhatnak működésük során. Mindezekből értékes következtetések vonhatók le kevésbé rugalmas jogrendszerek számára is, így az Európai Unió számára is a tekintetben, hogy vajon mely jogalkotói megközelítés indokolt a kérdés rendezésére. Mivel a vita gyakran erősen technikai jellegű, a tanulmány röviden tisztáznai fog néhány alapfogalmat, különösen a hálózati diszkriminációt. Ezt követően az amerikai jogalkotói stratégiák kerülnek bemutatásra, melyeket összehasonlítok egymással. Röviden, kitérek kapcsolódó dilemmákra, így például a platformok helyzetére is, amely a hálózatsemlegesség kapcsán (is) egyre hangsúlyosabbá vált az amerikai közbeszédben.

1. Hálózatsemlegesség fogalomrendszere

Az Egyesült Államok Szövetségi Kommunikációs Bizottsága (továbbiakban „FCC”) már 2005-ben meghatározott alapelveket, amelyeknek hálózatsemlegesség esetén érvényesülniük kell: 1. átláthatóság; 2. tartalom blokkolás/korlátozás tilalma; 3. indokolatlan diszkrimináció tilalma.³ Ezen feltételek mentén a hálózatsemlegesség az az elv, ami szerint az internetszolgáltatóknak (*Internet Service Provider*, továbbiakban „ISP”) semlegesen kell viszonyulniuk a tartalomszolgáltatók (*Internet Content Provider*, továbbiakban „ICP”) valamennyi tartalmához és mérlegelés (szűrés) nélkül helyet kell biztosítani azoknak.⁴ Más szóval az ISP-knek minden adatot egyenlően kell kezelniük az interneten, így nem tehetnek különbséget az adat-továbbítás során. A forgalommenedzsment gyakorlatuknak semlegesnek kell maradnia. Üzleti értelemben ez azt jelenti, hogy nem alkalmazhatnak különböző díjszabást a felhasználó, a tartalom, a weboldal, a platform, az alkalmazás, a csatlakoztatott eszközök típusa, valamint a küldő és fogadó IP-címek tekintetében.⁵ Az elv gyakorlati megvalósulását támogatók szerint az ISP-knek nemcsak lehetősége, de motivációja is van beavatkozni a tartalom áramlásába, különösen, ha az nyereségüket fenyegeti, ezért meglátásuk szerint a hálózatsemlegesség szükséges az innováció támogatásához, a verseny fenntartásához és az információ szabad áramlásához is.⁶ Az ellenérvek szerint azonban, a különféle szolgáltatások közötti sávszélesség differenciálása elengedhetetlen a hálózat hatékony használatához, optimális forgalommenedzseléshez és a szektor fejlődéséhez,

mivel különböző tartalmak különböző igényekkel rendelkeznek, ami a forgalomkezelés szempontjából kulcsfontosságú.

1.1. Hálózatsemlegesség fogalomköre – a diszkrimináció

A hálózatsemlegesség hiányában alkalmazott tartalomkorlátozó, illetve befolyásoló intézkedések az ISP-k kereskedelmi megfontolásból fakadó diszkriminatív gyakorlatainak technikai és stratégiai eszközei.⁷ Általánosságban a hálózati diszkrimináció *inter alia* pozitív és negatív megkülönböztetéssel valósulhat meg. A negatív diszkriminációt főként a nagyobb leterheltséget eredményező adatátvitellel kapcsolatos szolgáltatások esetén alkalmazzák (pl.: videónézés, letöltés lassítása) az internetszolgáltatók, míg a Chat- és VoIP-szolgáltatások⁸ blokkolása vagy korlátozása az ISP versenyben maradását célozza.⁹ A jobb minőség biztosítása, mint pozitív diszkrimináció az internet *best effort* alapelveivel ütközik, amelynek a hálózatsemlegesség esetén érvényesülnie kell. Ellenkező esetben elképzelhető, hogy ellenérték fejében bizonyos szolgáltatások mindig garantált minőségben érnének el a végfelhasználókhoz, ezzel növelve az elégedettséget a fogyasztók körében, míg más tartalmaknak nem jutna ilyen privilégium.¹⁰ A nullás díjszabás a legszélesebb körben alkalmazott és egyúttal az egyik legvitatottabb piaci stratégiára a hálózatsemlegességgel kapcsolatosan. A *zero-rating* során az internetszolgáltató nullás díjszabást alkalmaz egy adott alkalmazáshoz/szolgáltatáshoz vagy alkalmazáscsoporthoz kapcsolódó adatforgalomra.¹¹ Tehát az adott szolgáltatásra felhasznált adatforgalma nem számít bele az előfizető adatforgalmi keretébe,¹² azaz nulla margiális áron történik a szolgáltatás használata.¹³

1.2. Előzmények

A gyorsan fejlődő technológiák és szolgáltatások árnyékában kapuőr szerepben lévő ISP-k igyekeztek megragadni a lehetőséget egyfelől, hogy saját szolgáltatásukat érvényesítsék a vertikálisan integrált piacon, másrészt, hogy saját feltételeik szerint vehessék igénybe az előfizetők az újonnan megjelenő tartalomfogyasztási lehetőségeket. Ennek ötlete az elsők között 2005-ben az amerikai AT&T vállalatnál realizálódott, amikor a vállalat CEO-ja bejelentette, hogy a Google és a Yahoo számára csak külön díj ellenében engedik majd az ISP internet infrastruktúrájának használatát.¹⁴ Számátalan hasonló eset említhető példaként arra, hogy az ISP-k miként alkalmazzák a különböző diszkriminatív gyakorlatokat. A szolgáltatók rendszerint azzal védekeztek, hogy ekként próbálják elkerülni az egyoldalú keresztfinanszírozást, tehát azt, hogy az infrastrukturális befektetéseikkel járó extraköltségeket a felhasználóikra terheljék át. A tartalomszolgáltatók eközben azzal érveltek, hogy az általuk nyújtott szolgáltatás miatt szerződnek a felhasználók az adott ISP-vel, ezért nem indokolt rájuk terhelni az extraköltséget. Ebből fakadóan a nagyobb leterheltséget okozó tartalomszolgáltatók üdvözölik a hálózatsemlegesség ötletét, hiszen így egyenlően kezeli az ISP az ő szolgáltatásukat, ami bár jobban terheli az adatközvetítő rendszert, mégis extra díjazás nélkül jut a tartalom a végfelhasználóhoz. A hálózatsemlegesség keretében az ISP-k csak a felhasználóktól kérhetnek díjat, a tartalomszolgáltatóktól nem. Az ISP-k alapvető érdeke, hogy előfizetőik hozzájuthassanak minél könnyebben és jobb minőségben a tartalmakhoz. Így a korlátozó magatartásuk mögött felhasználói preferencia áll, és akár az előfizetők elvesztéséhez is vezethetne, ha az ISP versenytársai biztosítanának efféle szolgáltatást, de az adott szolgáltató nem.¹⁵

* Jogász hallgató (PPKE JÁK). A 37. OTDK-n a tanulmány I. helyezést ért el az infokommunikációs jogi tagozatban.

2. Hálózatsemlegesség szabályozása az USA-ban

Az Egyesült Államok elmúlt húsz évében egymástól jelentősen különböző szakmai és jogi álláspontok fogalmazódtak meg az internet szabályozására vonatkozóan.

A Kommunikációs törvény megkülönbözteti az ún. *common carrier* (távközlési) szolgáltatásokat a *private carrier* (információs) szolgáltatásoktól,¹⁶ az előbbi közmű jellegű szabályozás alá vonja, mivel ezek közérdekű szolgáltatás felett gyakorolnak monopolhatalmat, míg az utóbbira nem terjeszt ki efféle kötelezettségeket.¹⁷ Ennek mentén a *common carrier* szolgáltatók kötelesek egyenlő hozzáférést biztosítani, nem alkalmazhatnak diszkriminatív kereskedelmi gyakorlatokat, meghatározott árazási lehetőségekkel működhetnek, amelyért cserébe kiegyenlítő előnyöket kapnak az államtól. Ennek mentén például mentesülnek az általuk közvetített tartalmakért való felelősség alól.¹⁸ Következésképpen nagy jelentősége van, hogy az FCC miként minősíti az ISP-ket, hiszen ez befolyásolja a működésük fundamentumát.

A jogalkotói megközelítések váltakozása akörül mozgott, hogy vajon az ISP-k *common* vagy *private carrier* szolgáltatók. A Bizottság 2002-ben *private carrier*nek minősítette az ISP-ket, így azok mentesültek a szigorúbb működési feltételek alól. A döntés számos visszahívást vezetett, aminek okán a Bizottság rövidesen változtatni kényszerült korábbi álláspontján. 2010-ben az FCC azonban *common carrier*re minősítés nélkül próbálta meg szűkíteni az internet-szolgáltatók kereskedelmi mozgásterét. Ezt a próbálkozást az Első Alkotmánykiegészítésre hivatkozva a bíróság megsemmisítette.¹⁹ A döntés jelezte, hogy a szolgáltatások szólásszabadsága (ami magában foglalja az üzleti stratégiájuk szabad meghatározását) nem korlátozható addig, amíg azok *private carrier*nek minősülnek. Így, 2015-ben a Bizottság új rendeletet fogadott el, amely már átminősítette az ISP-ket *common carrier*re, bevezetve a blokkolást, a korlátozást és a fizetett előnyben részesítés tilalmát, ezzel megalapozva a hálózatsemlegesség elvét. A szabályozást 2018-ban a *Restoring Internet Freedom Order* hatályon kívül helyezte, ismét *private carrier* státuszba sorolva az ISP-ket. 2024-ben azonban az FCC újra visszavetett a 2015-ös alapelvekhez, megerősítve a nyílt és egyenlő internet védelmét az Egyesült Államokban, amit azonban 2025 januárjában az illetékes bíróság megint csak hatályon kívül helyezett.²⁰ Így jelenleg föderális szinten nincs hatályban hálózatsemlegességet kimondó jogszabály.

2.1. Tanulságok USA-n belül és túl

Természetesen egyet kell érteni az OECD azon felvetésével, hogy egy jogszabály hatásvizsgálata rendkívül komplex és nehéz feladat, leginkább az adatbázis és az egységes módszertan hiánya miatt.²¹ Ebből kifolyólag nem is a jogszabályok hatályosulása után megvalósuló piaci változásokra helyeznénk elsősorban a hangsúlyt, hanem sokkal inkább az egyes jogalkotói különvéleményekre, jogszabály-indoklásokra, amelyek az adott irányú megközelítést igyekeztek alátámasztani. Valamennyi megközelítés (legyen az progresszív, vagy épp ellenkezőleg a deregulációt pártoló oldal) kapcsán megfigyelhető volt, hogy az érintett FCC-biztosok a saját álláspontjukkal üzletileg egybevető szektor által készített kutatásokra támaszkodtak, hogy miért éppen az a megközelítés tudná hatékonyabban elősegíteni az innovációt és garantálni a jobb minőségű internetet széles hozzáféréssel.²² Egyértelműen hiányoztak azok a tanulmányok, amelyek holisztikus szemlélettel, objektív mérésekre támaszkodva igazolták volna, hogy miért van – vagy éppen nincs – szükség a szabályozásra. Meglátásom szerint ez a hozzáállás már önmagában is problémás. Egyfelől, mert a gyakran változó szabályozási környezet jogbizonytalanságot eredményez. Másfelől pedig, mert egyik oldal sem igyekszik meggyőződni arról, hogy az általa ígért eredmények valóban elérhetőek-e az adott megközelítéssel. Mindent egybevetve azonban, egyet kell érteni a deregulációt támogatók azon álláspontjával, amit maga Brendan Carr jelenlegi FCC-elnök is hangsúlyozott, hogy amennyiben számos év alatt²³ nem volt megfigyelhető jelentős visszaélés az ISP-k részéről, és az in-

ternetpiacon jelentős innováció (pl.: műholdas internet) és árcsökkenés volt megfigyelhető, akkor miért ragaszkodjon a jogalkotó mindenáron a rendszerbe történő beavatkozáshoz?²⁴

Hasonló logika figyelhető meg az európai uniós (továbbiakban „EU”) cselekvések mögött is. Bár az EU eredetileg egy általános jogszabállyal operált, teret hagyva a piacnak. A jogalkalmazói értelmezés azonban hamar szűkre szabta a 2015/2120 rendelet²⁵ (továbbiakban TSM rendelet) mozgásterét.²⁶ Az Európai Unió Bírósága (továbbiakban „EUB”) szűken értelmezte az ISP-k lehetőségeit, ezért alig pár évvel a rendelet hatálybalépése után egy merev hálózatsemlegességet deklaráló rendszert alakított ki, amiben már valamennyi diszkriminatív kereskedelmi gyakorlat tiltott. Példaként említhető a zero-rating esete, ami még a TSM rendelet végrehajtásának ellenőrzésével megbízott BEREC²⁷ korábbi álláspontja szerint is alkalmazható volt, végül az EUB döntése következtében szintén tiltott gyakorlattá vált.

Meglátásom szerint elhamarkodott volt ez a szűk értelmezés az Unió részéről egyrészt, mert ahogy az az amerikai példa is mutatja, közel sem egyértelmű, hogy a progresszív irány-e a megfelelő. Nem véletlen, hogy az utóbbi pár évben az Európai Bizottság is óvatossá vált felvetette már a „fair-share” javaslat ötletét. Vestager, korábbi versenyjogi biztos az EUB hálózatsemlegességi elveivel szemben elismerte, hogy az internetszektor alulfinanszírozottságán segíteni tudna az ún. „fair-share” megoldás, amelynek keretében az ISP-k nem csak a felhasználóktól, de a ICP-ktől is kérhetnének hozzájárulást az infrastrukturális fejlesztéseikhez.²⁸

2.2. Lehetséges irány az USA-ban (és az EU-ban)

Bár az FCC érvrendszerében harmadik alternatíva hivatalosan még nem merült fel, a Kongresszusban, illetve a washingtoni törvényhozásra jelentős befolyással bíró think-tank világban²⁹ körvonalázódott egy harmadik ötlet, amely meglátásom szerint is hosszú távon, stabilan tudná rendezni a kérdést. Anélkül, hogy az ISP-ket *common carrier*-szolgáltatókká minősítsék, lehetséges volna egy olyan Kongresszus által elfogadott, a nyílt internet védelmét deklaráló *light-touch* jogszabály, ami az FCC helyett rendezné a kérdéskört és ezáltal kiszámíthatóbb környezetet nyújtana az internetes piac számára.³⁰ A negatív diszkrimináció (blokkolás és korlátozás) tilalmával valamint szigorúbb átláthatósági követelményekkel biztosítani lehetne, hogy az ISP-k ne éljenek vissza piaci helyzetükkel, miközben kellő tér maradjon üzleti stratégiájuk kialakításának is. Meglátásom szerint lehetővé kell tenni, hogy az ISP-k hozzájárulást kérhessenek a tartalomszolgáltatóktól is, ezeket azonban infrastrukturális fejlesztésekre kellene fordítsák, így valóban az innováción lenne a hangsúly. Érdemes volna a korábbi „mindent vagy semmit” törekvést egy arányos megközelítéssé alakítani, ami nem valamennyi kockázat azonnali eliminálására, hanem a potenciális rizikók és szabályozás várható költségeinek, valamint eredményének a kiegyensúlyozására törekedne. Az FCC ez esetben a jogszabály megfelelő végrehajtását ellenőrizné.

Meglátásom szerint az EU-ban is érdemes lenne ismét felvetni a témát és valamelyest korrigálni a korábbi szűk jogalkalmazói értelmezésen, hogy az amerikai gyakorlathoz hasonlóan nagyobb mozgásteret kapnának az internetszolgáltatók. Ezzel várhatóan csökkenne a szektor alulfinanszírozottsága, ami növelhetné az innováció lehetőségét. A Bizottság „fair-share” javaslata egy kifejezetten érdekes irány lehetne a jövőben.

3. Platformok mint *common carrier*-szolgáltatók?

Az FCC progresszív szabályozói hozzáállása a Bizottság tagjain túl többekben felvetette annak a kérdését is, hogy amennyiben az ISP-k *common carrier*-szolgáltatók, akkor nem lenne-e észszerű a platformokat is távközlési szolgáltatássá minősíteni a Kommunikációs törvény alapján. Következésképp azokra is vonatkoznának a *common carriage*-kötelezettségek, révén, hogy az online platformokat elsődleges kapcsolódási pontként használja a felhasználók túlnyomó többsége az internet világhoz.³¹ Kétségtelen, hogy egy efféle átmi-

nősítés az ISP-k esetén már 'bevált' érvelés mentén, jelentős jogalkotói lehetőséget tudna biztosítani a platformokat valamelyest szabályozni vágyók számára.³²

Ennek az egyre gyakrabban emlegetett koncepciónak magyarázatként rendszerint a *common carrier*-szolgáltatás esszenciáját jelentő indokláshoz nyúlnak vissza, miszerint azok olyan „alapvető szolgáltatások, amelyeknek egyformán és korlátozás nélkül elérhetőnek kell lenniük mindazok számára, akik igénybe kívánják venni azokat.”³³ Ezen indoklás mentén érvelt már 2021-ben Clarence Thomas az Amerikai Legfelső Bíróság bírása is a *Biden v. Knight First Amendment Institute* ügyben, amikor kijelentette, hogy „egyes digitális platformok kellőképpen hasonlítanak a közvetítőkhöz, és akként is kellene szabályozni azokat”, a bíró hozzátette, hogy mindez az Első Alkotmánykiegészítéssel összhangban is megvalósítható lenne.³⁴ Javaslatra szerint a közvetítői minőség *quid pro quo* lehet kormányzati szívességeknél: a gyakorlatilag majdnem teljes immunitásnak és bizonyos típusú perekkel való mentességnek.

A kérdés jogtechnikai szempontból rendkívül érdekes, mivel a platformok mindeddig az Első Alkotmánykiegészítésbe, azaz – az európaiaknál egészen eltérő gondolkodású – szólásszabadság mögé burkolózhattak a tekintetben, hogy ne kerülhessenek szigorú szabályozás hatálya alá.³⁵ Így a platformokat valamelyest szabályozni vágyók alternatív megoldásokat kell keressenek, amelyekre kézenfekvőnek tűnik a Kommunikációs törvény szerinti *common carrier*-szolgáltatás minősítés lehetősége.³⁶ Texas és Florida próbálkozott ilyen irányú jogalkotással.³⁷ Jogsabályok azonban anélkül állapítottak meg *common carrier*-kötelezettségeket a platformokra vonatkozóan, hogy azokat ténylegesen efféle szolgáltatókká minősítették volna.³⁸ Így végül az Első Alkotmánykiegészítésre és a Kommunikációs törvény 230. szakaszára hivatkozva a *Moody v. NetChoice, LLC* és *NetChoice, LLC v. Paxton*, ügyben a Legfelső Bíróság 2024-ben fel is függesztette azok alkalmazását.³⁹

Vélhetően azonban, ha a platformokat szabályozó jogsabályok elsőként *common carrier*-é minősítenék a platformokat akkor – az internetszolgáltatókhoz hasonlóan – azok már kevésbé tudnának bekapaszkodni az Első Alkotmánykiegészítés védelmi hálójába.⁴⁰ A platformok regulálására ezért egy alternatív lehetőséget kínál azoknak föderális szinten *common carrier*-é minősítése, amire egyesek szerint a megfelelő jogsabályi környezet is adott. A Kommunikációs törvény 230. szakasza, ami az interaktív számítógépes szolgáltatások (és azok felhasználóinak) felelősségi szabályait rendezi,⁴¹ a törvény II. Cím alatti rendelkezései között található, amely a *common carrier* kötelezettségeit határozza meg.⁴² A bírói gyakorlat konzekvensen alkalmazta a 230. szakaszt különböző platformok vonatkozásában, amellyel a 230. szakasz hatálya alá sorolta azokat.⁴³ Ezért jogosan merül fel a kérdés, hogy nem lenne-e következetes a FCC részéről *common carrier*-nek minősíteni a platformokat is.⁴⁴ A platformszolgáltatók oldalán rendszerint e helyzet elkerülése érdekében az jelenik meg érvként, hogy a jogalkotó szándékosan „interaktív számítógépes szolgáltatásként” nevezte meg a 230. szakasz alanyait, nem pedig a *common carrier*-minősítést használta, tehát egyfajta *kivételt* fogalmazott meg ezzel a jogalkotó a II. Cím egyéb rendelkezései alól.⁴⁵ Valamint hangsúlyozzák, hogy a platformok nem elégítik ki a *common carrier*-minősítéshez szükséges jogi és gazdasági feltételeket, mivel nem rendelkeznek természetes monopóliummal, és kommunikációs tevékenységük önmagában nem alapozza meg ezt a státuszt.⁴⁶ Az érvelés kétségtelenül kimerítő, de felveti azt a még nehezen megválaszolható kérdést, amely elképzelhető, hogy egy esetleges progresszív FCC-határozatban érvként megjelenhet: ha a platformok (akárcsak az internetszolgáltatók) egynél több ilyen kritériumnak megfelelnek, az a 230. szakasz szerinti jogi helyzettel kombinálva potenciálisan megállná a helyét összhangban az internetszolgáltatók szabályozásának eddigi bizottsági indoklásaival.⁴⁷

4. Következtetések

A hálózatsemlegesség és a *common carrier* státusz körüli vita az Egyesült Államokban továbbra is lezárhatatlannak tűnik. Az utóbbi években a kérdés az internetszolgáltatókon túl az online platformokra is kiterjedt, mint azok üzleti gyakorlatuk meghatározásának egyik lehetséges jogi keretrendszer. Bármilyen irányt is vesz a jövőbeni szabályozás, alapvető fontosságú, hogy mind az Egyesült Államokban, mind Európában olyan jogi megoldások szülessenek, amelyek valóban előmozdítják az adott szektor hatékony működését, támogatják az innovációt és a fogyasztói jólétet. E célok megvalósítása nem válhat pusztá politikai jelszavakká, hanem tényleges, hosszú távon fenntartható jogalkotói szándékot kell tükröznie.

Jegyzetek

- 1 SZÜTCS Zoltán – JINIL, Yoo: A netsemlegesség – definíciók, törvényhozói, tartalomszolgáltatói, internetszolgáltatói és felhasználói olvasatok, *Információs Társadalom*, 2015/3. 41–62.
- 2 LA RUE, Frank: *Report of the Special Rapporteur on the promotion and protection of the right to freedom of opinion and expression*, UN Documents, 2011. május 16. <https://digitallibrary.un.org/record/706331?view=pdf#files-19-27>. [2025.04.12.]
- 3 NÉMETH László: Neutrális vagy teátrális? A netes semlegesség rövid európai története. *Jogelméleti Szemle*, 2015/1. 77–87.
- 4 SAMU-NAGY Dániel: Internetes Hálózatsemlegesség, Országgyűlés Hivatala – infojegyzet, 2017. https://www.parlament.hu/documents/10181/1202209/Infojegyzet_2017_58_netsemlegesseg.pdf [2025.10.01.]
- 5 Body of European Regulators of Electronic Communications (BEREC): Response to the European Commission's consultation on the open Internet and net neutrality in Europe https://www.berec.europa.eu/sites/default/files/files/doc/berec/bor_10_42.pdf [2025.09.22.]
- 6 FIEDLER, Kirsten – McNAMEE, Joe: *Net neutrality 2.0. EDRI Papers*, (2020). <https://edri.org/wp-content/uploads/2020/10/NetBooklet2020.pdf> [2025.09.22.]
- 7 CANNELLA, Giusy – Macdonald, Raegan – Ben-Avie, Jochai: *Net neutrality, ending network discrimination in Europe. Access now*, 2013. https://www.accessnow.org/wp-content/uploads/archive/docs/Net_Neutrality_Ending_Network_Discrimination_in_Europe_Access_v3.pdf [2025.10.10.]
- 8 Az FCC definíció szerint a VoIP egy olyan technológia,

ami lehetővé teszi interneten keresztül a hangátvitelt. (pl. telefonálás analog telefonvonal helyett szélessávú internetkapcsolat segítségével).

- 9 BARTÓKI-GÖNCZY Balázs: Az online közvetítő szolgáltatók mint az információhoz való hozzáférés új kapuerei. in: Frivaldszky János (szerk.): *Doktori Értekezések* 18. Pázmány Press, 2018. 43–53.
- 10 ECONOMIDES, Nicholas: Net neutrality, non-discrimination and digital distribution of content through the internet. *Journal of Law and Policy for the Information Society*, Vol. 4., No. 2. (2008) 232.
- 11 MARINIELLO, Mario: *The Data Economy – Digital Economic Policy*. Oxford University Press, 2022. 91.
- 12 BEREC: <https://www.berec.europa.eu/en/what-is-zero-rating> [2025.10.10.]
- 13 BARTÓKI-GÖNCZY Balázs – REMES Gábor: Quo vadis zero-rating? In *Medias Res*, 2021/2. 207–220.
- 14 KOVACH, Steve: Is Google Wallet Going to Die Before It Even Has a Chance? *Business Insider*, 2011. <https://www.businessinsider.com/verizon-blocking-google-wallet-2011-12> [2025.09.22.]
- 15 BARTÓKI-GÖNCZY Balázs: Az online közvetítő szolgáltatók 61–63.
- 16 Communication Act 1934, Sec 1, (47 U.S. Code § 11).
- 17 LINEBAUGH, Chris D.: *Net Neutrality Law: An Overview. Congressional Research Service*, 2022. <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/R/R46973> [2025.10.10.]
- 18 PAPP János Tamás: *A közösségi média szabályozása a demokratikus nyilvánosság védelmében*. Wolters Kluwer, 2022. 70.

19 LINEBAUGH, Chris D.: *Net Neutrality Law: An Overview. Congressional Research*.

- 20 Ohio Telecom Ass'n v. Federal Communications Comm'n, Nos. 24 7000/3449/3450/3497/3504/3507/3508/3510/3511/3519/3538, 6th Cir. Jan. 2, 2025. <https://www.opn.ca6.uscourts.gov/opinions.pdf/25a0002p-06.pdf>.
- 21 PARKER, David – Kirkpatrick, Colin: Measuring Regulatory Performance. *OECD Expert Paper*, No. 3. (2012). pp. 41–45.
- 22 Ld., például Jessica Rosenworcel FCC biztos nyilatkozatát <https://docs.fcc.gov/public/attachments/DOC-402082A2.pdf> vagy Geoffrey Starks FCC biztos <https://docs.fcc.gov/public/attachments/DOC-402084A.pdf> nyilatkozatát; vagy Brendan Carr jelenlegi FCC elnök nyilatkozatát: <https://docs.fcc.gov/public/attachments/DOC-402082A3.pdf>
- 23 Brendan Carr jelenlegi FCC elnök a 2017–2024 közötti időszakra utalt.
- 24 Brendan Carr különvéleménye a 2024-es FCC reguláció kapcsán: <https://docs.fcc.gov/public/attachments/DOC-402082A3.pdf> [2025.09.23.]
- 25 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/2120 rendelete (2015. november 25.) a nyílt internet-hozzáférés megteremtéséhez szükséges intézkedések meghozataláról, továbbá az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló 2002/22/EK irányelv és az Unió belüli nyilvános mobilhírközlő hálózatok közötti barangolásról (roaming) szóló 531/2012/EU rendelet módosításáról.
- 26 Az Európai Unió Bírósága az alábbi ítéletekkel szabta

szűkre az értelmezési lehetőségeit a 2015/2010 rendeletek: C-807/18 és C-39/19. Telenor kontra NMHH [ECLI:EU:C:2020:708] para. 47; C-854/19 Vodafone kontra Németország [ECLI:EU:C:2021:675] para. 24; C-5/20. Vodafone kontra Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände [ECLI:EU:C:2021:676] para. 23; C-34/20. Telekom kontra Németország [ECLI:EU:C:2021:677] para. 26.

27 BEREC = Body of European Regulators of Electronic Communications. A zero-rating kapcsán kifejtette: <https://www.berec.europa.eu/en/what-is-zero-rating>. [2025.10.11].

28 Margrethe Vestagernek, az Európai Bizottság versenyjogért felelős biztosának, a Bizottság alelnökének nyilatkozata a „fair share” ötlet kapcsán: Statement by European Commissioner for Competition Margrethe Vestager on the possibility for OTT providers to bear the network costs of the telcos (2022). <https://www.ibanet.org/document?id=fair-share-report> [2025.08.14].

29 PETERS, Charles: How Washington really works. *Perseus Publishing*, 1993. 25–41.

30 Robert M. McDowell FCC biztos különvéleménye az ISP-k common carrierként történő szabályozása kapcsán. FCC 10-114. 4. <https://docs.fcc.gov/public/attachments/FCC-10-114A4.pdf> [2025.10.11].

31 Howell, Bronwyn: *Should Internet Platforms Be Classified as Common Carriers?* American Enterprise Institute, 2024. <https://www.aei.org/technology-and-innovation/should-internet-platforms-be-classified-as-common-carriers/> [2025.09.23].

32 Platformok Zódi meghatározásában „olyan weboldalak, amelyek embereket és más embereket/erőforrásokat kapcsolnak össze algoritmusokkal vezérelt adatfolyamok segítségével, és amelyekhez kellően nagyszámú felhasználó csatlakozott ahhoz, hogy társadalmi hatásuk mérhető legyen”. Zódi Zsolt: *Platformok, robotok és a jog*. Gondolat Kiadó, 2018. 105.

33 HOWELL, Bronwyn: *Should Internet Platforms Be Classified as Common Carriers?*

34 Clarence Thomas bíró egyetértő különvéleménye a *Den v. Knight First Amendment Institute* Columbia University, 593 U.S. (2021) ügyben. https://www.supremecourt.gov/opinions/20pdf/20-197_5ie6.pdf.

35 E kapcsán Zódi Zsolt kifejti „az amerikai sajátosság, amely szerint az első alkotmány kiegészítés alapján a platformokat is megilleti a szólásszabadság. Azaz a platformok moderálási döntései szintén élvezik a szólásszabadság védelmét”. Zódi Zsolt: *Platformok, robotok és a jog*. 138.

36 THAYER, Joel: *The FCC's Legal Authority to Regulate Platforms as Common Carriers*. The Federalist Society, 2021. március 29. <https://fedsoc.org/commentary/fedsoc-blog/the-legal-authority-for-the-fcc-to-regulate-platforms-as-a-common-carrier> [2025.10.10].

37 BHAGWAT, Ashutosh: Why Social Media Platforms Are Not Common Carriers. *Journal of Free Speech Law*, Vol 2 No. 1. (2022) 129–132.

38 Zódi Zsolt: Platformjog 139–140.

39 US Supreme Court: Moody, Attorney General of Flori-

da v. NetChoice LLC, DBA NetChoice No. 22–277. (2024. július 1.).

40 Uo.

41 A 230. szakasz leghangsúlyosabb kritikája, hogy a szolgáltatóknak biztosított védelem túl széles, amit elsősorban a bírói gyakorlat alakított akként a jogalkotó eredeti céljával ellentétben.

42 47 U.S. Code § 230 – Protection for private blocking and screening of offensive material.

43 PAPP János Tamás: A közösségi média szabályozása. 74.

44 THAYER, Joel: *The FCC's Legal Authority to Regulate Platforms as Common Carriers*. The Federalist Society. <https://fedsoc.org/commentary/fedsoc-blog/the-legal-authority-for-the-fcc-to-regulate-platforms-as-a-common-carrier> [2025.10.18].

45 Yoo, Christopher S.: The first amendment, common carriers, and public accommodations: Net neutrality, digital platforms, and privacy. *Journal of Free Speech Law*, Vol. 463 No. 1. (2021) 506–507.

46 BHAGWAT, Ashutosh: Why Social Media Platforms Are Not Common Carriers 130.

47 CANDEUB, Adam: Bargaining for Free Speech: Common Carriage, Network Neutrality, and Section 230. *Yale Journal of Law and Technology*, Vol. 22. (2020). 398–403.

OLVASSA AZ ÖSSZES JOGI FOLYÓIRATOT A SZÁMÍTÓGÉPÉN!

37 jogi szaklap 2000-től megjelent évfolyamai kutathatók a weboldalon.

 SzakcikkAdatbázis

szakcikkadatbazis.hu

25 000+ szakcikk

A Szakcikk Adatbázis Pluszban már most több mint 25 000 jogi folyóirat szakcikk olvasható, és számuk folyamatosan bővül.

Real time

Az ORAC Kiadó folyóiratait a nyomtatott lapszámok megjelenésével egyidejűleg érik el online a felhasználók.

Hivatkozások

A tanulmányok teljes szöveggel érhetőek el, másolhatók és nyomtathatók, bennük számos hasznos link található.

Bővíthető

A szolgáltatást a Jogkódex-felhasználók igényelhetik a Szakcikk Adatbázis kibővítéseként is.